

POD NEBIE

39.číslo
september - október 2013

BUĎME ŽIVÝM SVEDECTVOM

Na slovíčko s.. našim
novým kaplánom

str. 6 - 7

Aj Slovensko má
dona Bosca

str. 10 - 11

Krátko z histórie
Kohútova

str. 14 - 15

Naším cieľom je:

PRINÁŠAŤ ĽUDOM, ČO JE NOVÉ POD NEBOM
A SPOLOČNE SA PŘIBLIŽOVAŤ K BOHU

casopis.podnebie@gmail.com
aktuality.mojakomunita.sk/web/podnebie
www.facebook.com/PodNebie

Redakcia:

Lucia Budinská
Adriána „Aďa“ Hellebrandtová
Romana „romana.“ Hlaváčová
Monika „Mony“ Debnárová
Daniela Barborová
Júlia „Juli Tisovská“
Margarétka Mašírová
Katarína „K.“ Škvarková
Jakub „Kubbči“ Tužinský
Tomáš Garaj
Patrik „Paťo“ Polc
Matúš „Maťo“ Hrmo

Titulka:

internet

Grafika:

Daniela Barborová

Gramatika:

Andrea Šalková
Katarína Valentovičová
Martina Hubáčová

Duchovný vedúci:

s. Františka Čáčková OSF

Obsah

Editoriál (3)
Františka píše, že... (3)
Akcje (4 - 5)
Na slovíčko s...
Martin Kováč (6 - 7)
Svedectvá
Svedectvo (8)
Snívaj! Boh sa priznáva k svojim deťom (9)
Aj Slovensko má dona Bosca (10 - 11)
Tajomstvá svätej omše: Bohoslužba obety (12 - 13)
Povzbudenie: Živé svedectvo... aj ja? (13)
Zistili sme: Kohútovo (14 - 15)
Téma: Si Francúz, musíš reprezentovať! (16 - 17)
Modlitba (17)
Dobrodružstvo pod Sitnom (pokračovanie) (18)
Zamyslenie: Dieťa, dovol' mi osláviť sa (20 - 21)
Pár slov o hrdzavom klinči (22 - 23)
Očami psychológie
Proces vnútorného uzdavovania (24 - 26)
Recenzie
Faith like potatoes (28 - 29)
Nekompromisná (29)
Medzi nebom a morom (30)
Podryvák: Mám stále odpúšťať? (31)
Moderní svätí: sv. Andrej Alfréd Bessette (32)
Veselý receptárik: Perník odpustenia (33)
Pre bystrejšiu hlavičku (34)
Vtipy (35)

EDITORIÁL

Je 8:21 a ja práve cestujem. Vonku sa už stmieva. Slnko zapadlo a na dobrú noc nám zafarbilo nebo. Úzky mesiac žiari. Ponáhla sa za svojim bratom a blíži sa k obzoru. Siluety stromov, tmavé polia v pozadí romantické komíny Mochoviec ☺) dotvárajú pokojnú atmosféru nedeľného večera. Živé svedectvo o dokonalosti Stvoriteľa.

Aj náš život by mal byť takýmto večerom. Svedectvom o nádhre Boha, ktorý je v nás. Nie je to nič jednoduché, práve naopak. Obrovská výzva. Prinášať svojim životom lásku a krásu rodičom, súrodencom, starým rodičom nie je vždy ľahké. Prinášať radostnú zvesť a pokoj našim priateľom, nášmu mestu, našej krajine nie je jednoduchá úloha. Prinášať svetlo tam, kde vládne tma. Vznesené poslanie Božích detí. Kto iný pôjde, ak nie my? Napriek našej slabosti, bojovnosti a

nedokonalosti je tu stále Niektorý, kto sám je silou, odvahou a dokonalosťou. A ak je Boh za nás, kto je proti nám? (V pravidelnej rubrike „Zamyslenie“ na str. ... - ... rozvineme túto tému.)

Milí bratia a sestry, poslovia nádeje, hor' sa do čítania nového čísla časopisu Podnebie! Prajem Vám, aby ďalšie stránky boli pre Vás pobavením (viď spoľahlivé pobavenie v podobe vtipov na str. ...) ale najmä povzbudením na našich rozdielnych cestách za spoločným cieľom. Nech sú Vaše dni naplnené požehnaním!

K.

FRANTIŠKA PÍŠE, ŽE...

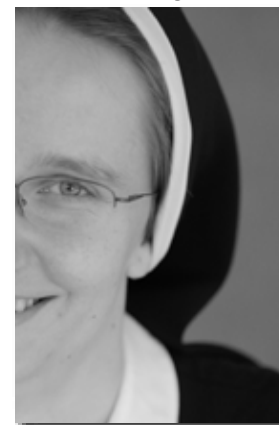
keď svedectvo, tak živé a o živom Bohu.

„Evanjelizovať znamená v prvej osobe vydávať svedectvo o Božej láske, znamená to prekonať naše sebecké a slúžiť.“ (Pápež František v Rio de Janeiro)

Prvá osoba – to si ty a ja.

Zareagujeme nejak?
Podme sa prekonávať!
Svedčiť znamená aj osvedčiť sa v láske.
V prijímaní a opätovaní tej Božej.
A v tom, že si ju nenecháš len pre seba.

s. Františka

Živé svedectvo

Málokteré pravidelné modlitbové stretnutie privedie na jedno miesto ľudí z rôznych kútov Slovenska. Medzi jedno z takýchto stretnutí môžeme zaradiť udalosť Zlomenie. Tak, ako každý mesiac, aj v júli sa uskutočnilo v Kine Hron na Sliači.

Organizuje ho domáce spoločenstvo SP a každý mesiac sa na ňom stretnú kresťania z celého Slovenska. Aj my, hŕstka mladých z Novej Bane, sme sa vybrali stretnúť nášho Boha v rodinnej atmosfére, ktorú toto stretnutie ponúka. Okrem moderných chválových piesní, ktoré produkuje skupina eSPé, bol program doplnený o krátke slovo, tentoraz na tému Hanba. Rodinnú atmosféru vytvára aj detský kútik, kde môžu rodičia ponechať svoje ratolesti počas celého programu. Na Zlomených sa naozaj myslí na každého, komu povinnosti nedovolia sa zúčastniť osobne, a to formou Live Streamu, ktorý sa vysiela na internete a ponúka priamy prenos z tohto stretnutia priamo u vás doma. Na Zlomených chodia ľudia stále radšej a radšej, o čom svedčí aj rastúci počet zúčastnených, kvôli ktorým sa už uvažuje o zmene priestorov do niečoho väčšieho ako je kino Hron. Boh si buduje niečo veľké. Niečo, čo už čoskoro uvidíme reálne prichádzať. Je to Jeho kráľovstvo.

Tomáš B.

CAMPFEST

Leto ponúka obrovské množstvo možností, ako stráviť horúce dni v Pánovej prítomnosti. Jednou z úžasných akcií, ktorá sa koná každý rok na začiatku augusta, je festival Campfest.

Ide o kresťanský open air festival na ranči v Kráľovej Lehote, ktorý v tomto roku dostal občiansky preukaz, pretože oslávil svoje 15. narodeniny. Tento festival však napriek svojej bohatej histórii dokáže stále prekvapiť niečím novým. Téma tohtoročného Campfestu mala názov „Vo vzťahu“, čo znamenalo, že sa bude hovoriť najmä o vzťahu s Bohom. Často si bolo ťažké vybrať z bohatého programu, pretože okrem známych zahranič-

ných aj domácich interpretov nebola núdza ani o výborné prednášky a workshopy. Veľkým trhákom boli Hillsong London, Graham Kendrick, Jesus Loves Electro a mnoho ďalších výborných a kvalitných umelcov, ktorý chceli svojou hudbou chváliť nášho Boha. Pripravené boli samozrejme aj rôzne atrakcie, z ktorých asi najväčšou novinkou bol prelet helikoptérou ponad územie, na ktorom sa konal festival. O rastúcej kvalite Campfestu svedčí aj to, že tento rok sa lámali všetky doterajšie rekordy návštevnosti, ktoré tento rok pokorili hranicu 5000 účastníkov festivalu (so slúžiacomi 6053). Na Campfeste som bol už tretí rok, a Boh vždy prekonal moje očakávania od času, ktorý som tam strávil. Veď čo je viac, ako byť v Jeho prítomnosti a vo vzťahu s Ním? :)

Tomáš B.

DOBRODRUŽSTVO POD SITNOM

Je pondelok ráno ako každý iný. Slnko víta nový deň, ľudia oddychnutí po víkende s úsmevom kráčajú do práce, z potravín rozvoníava vôňa čerstvého chleba. Ale predsa je v niečom iný. Pred farou sa čosi deje. Hemží sa to tam množstvom ľudí, prichádzajú autobusy, všade sú porozkladané ruksaky, tašky či kufre. Začína táborový týždeň plný dobrodružstva pod Sitnom.

Posledné mávnutie mamám na rozlúčku a môžeme vyraziť. O vyše hodinku sme na mieste. Víta nás obrovská chata vycipkaná množstvom okien, okienok a balkónikov, nádherná príroda a jedno nemalé skromné jazierko. Nadšene vyskakujeme z autobusu, trepeme kufre po schodoch a so zatajeným dychom sa zoznamujeme s terénom, ktorý

bude našim domovom na nasledujúcich pár dní. O chvíľku sme vybalení a už-už počuť hvizd pišťalky. To preto, aby sme si dohodli táborové pravidlá hry či taktiku boja pod Sitnom.

pokračovanie na strane 18, viac fotiek z tábora nájdete na zadnej obálke

NOVÝ KAPLÁN MARTIN KOVÁČ

Po troch rokoch máme opäť nového pána kaplána. Viacerí z vás sa s ním ešte nepoznajú alebo len veľmi málo. Preto vám prinášame rozhovor, ktorý nám ho trochu priblíži.

Martin Kováč sa narodil 14. 6. 1985 v Banskej Bystrici. Štyri roky študoval elektrotechniku na strednej škole v Banskej Bystrici. Potom dva roky aplikovanú informatiku na Univerzite Mateja Bela. Rok pracoval ako servisný technik v Banskej Bystrici. V roku 2007 vstúpil do kňazského seminára v Badíne a 15. 6. 2013 sa stal kňazom. Od 1. 7. 2013 pôsobí ako kaplán v Novej Bani.

foto: archív

1. Nedávno ste sa stali kňazom, už pôsobíte vo svojej prvej farnosti ako kaplán. Dalo by sa povedať, že ste začali nový život. Ako to zatiaľ celé prežívate?

Zažívam veľa nových životných situácií naraz. Na jednej strane neviem ešte úplne pochopiť, čo to znamená byť kňazom. Je to veľké tajomstvo, ktoré človek postupne spoznáva. Zároveň som opustil, čo som poznal a prišiel som do nového. Takže tiež zažívam aj určitú neistotu z nového.

2. Čo vám prebehlo myslou, keď ste sa dozvedeli, že idete práve do Novej Bane?

Spomenul som si na naše návštevy zo seminára. Vedel som teda, kde sa Nová Baňa nachádza, ako vyzerá, poznal som tu už pár ľudí, najmä miništrantov z tábora, a o ostatné som sa nestaral. Povedal som si, že sa nechám prekvapiť na mieste.

3. Ako sa vám zatiaľ darí spoznávať farníkov, mesto a začleňovať sa do farnosti?

Myslím, že spoznávanie je dlhodobý a neustály proces. Miesto človek síce po určitom čase spozná (vie, kde čo je), ale ľudí človek spoznáva neustále.

4. Čo vás počas prvých týždňov najviac potešilo alebo pozitívne prekvapilo?

Hneď v prvý týždeň, ako som prišiel, bola väčšia brigáda v Kohútove. Potešilo ma, že prišlo dosť mladých mužov, miništrantov. Spomenul som si na čas, kedy sme na „Fončorde“ stavali kostol a chodili sme na podobné brigády.

5. Čo bude vašou úlohou počas obdobia, ktoré tu strávite?

Mojou prvoradou úlohou je to, čo má za úlohu každý človek vo svojom životnom povolaní: posväcovať sa! Kaplán má za úlohu pomáhať miestnemu farárovi, resp. dekanovi, podľa toho, ako sa dohodnú.

6. Je aj nejaká špecifická oblasť, ktorej by ste sa chceli venovať?

Podľa Ježišovho vzoru sa chcem venovať tomu, koho stretnem.

„Podľa Ježišovho vzoru sa chcem venovať tomu, koho stretnem.“

7. Akým spôsobom si vás Pán povolal za kňaza a kedy ste rozpoznali, že sa chcete stať kňazom?

Ťažko to ucelene povedať. Je veľa situácií, ktoré z odstupom času môžem hodnotiť ako také, ktoré ma priblížili k Bohu a k rozhodnutiu stať sa kňazom, aj keď v danej chvíli som ich robil z iným úmyslom. Viac-menej som bol neustále zaľúbený do nejakej ženy, nad svojím povolaním som dlhé roky ani neuvažoval, manželstvo mi prišlo ako niečo samozrejmé. Až počas štvrtého semestra na univerzite som nad tým začal uvažovať. Dôvodom asi bolo, že som si uvedomil, že informatike sa venovať nechcem. Avšak ešte som nevedel, čo budem robiť ďalej. Povolanie od Boha prišlo náhle, počas jednej peknej noci – ma to tak celého precitlo – vzpíeral som sa, ale rozhodnutie padlo. Aj keď som sa snažil ešte samého seba presvedčiť, že to nie je pravda, už sa to nezmenilo.

8. Ktorá z kňazských služieb či výsad sa vám najviac páči?

Uff. Tak najradšej by som bol, keby som ako kňaz vedel otvárať srdcia ľudí pre Boha, či to ale viem, to neviem.

9. Aké sú Vaše záľuby a ktorá z nich je najväčšia?

Mám všestranné záľuby. Knihy, filmy,

divadlo, hudba, šport, modelárstvo, no najradšej si zahrám hokej – hokejbal – inline-hokej.

10. Témou tohto vydania je „živé svedectvo“. Chcel by som sa vás preto opýtať, ako podľa vás môžeme byť živým svedectvom a ako je to v tejto oblasti s vami?

Len si dajme pozor, aby sme sa prílišnou snahou byť svedkami nestali. Svedkami J e h o v o v ý m i (smiech). Teda nepoužívali ich praktiky. Veď človek je svedkom tým, že

je. Jeho samotná existencia je otázkou a zároveň svedectvom, že je tu niekto, kto ho chcel, miloval skôr ako bol. Po ľudskej stránke to boli zrejme rodičia, lenže vieme, že len oni sami nestačia, život vždy dáva Boh. Teda človek ako taký je otvorený pre Boha. Svedčí teda tým, že je, že hľadá, že sa pýta. A to, že našiel, zas dosvedčuje svojim životom – skutkami. Samotné slová nikoho nepresvedčia. Ľudí presvedčajú iba dennodenné, hoci aj malé skutky, pretože majú výpovednú hodnotu. Takže ja svedectvom na prvej úrovni spĺňam ako každý a na tej druhej sa snažím ako (dúfam) každý.

11. Na záver ešte jedna otázka, ktorú kladiem všetkým svojim hosťom. Prečo ste sa stali kresťanom?

V prvom rade zrejme preto, že ma dala moja mama pokrstiť a viedla ma k viere. Na druhej strane jedna vec je, čo človek dostane a čo s tým potom spraví, poprípade rozvinie. Každý, či už pokrstený, alebo nie, sa v istom štádiu života musí dostať do krízy o zmysle života, rozhoduje sa pre alebo proti. Ja som sa rozhodol, že verím v Krista a verím Kristovi.

Za rozhovor ďakuje Kubbci

SVEDECTVO

Svedectvo – výpoveď, tvrdenie, dôkaz, prejav, potvrdenie.

Výpoveď – o Božích skutkoch v našich životoch.

Tvrdenie – že Boh je starostlivý Otec.

Dôkaz – o Božej láske.

Prejav – Božej moci v našich životoch.

Potvrdenie – toho, čo hovoril niekto iný o Bohu.

To všetko je základ svedectva. Svedectvá sú v tomto časopise v písomnej forme uverejňované od mladých zo spoločenstva *Dom Chvály* alebo aj vás, čitateľov, v tomto časopise.

Možno ste si všimli, že v poslednom čase uverejňujeme menej svedectiev. Ani toto číslo nie je výnimkou. Dve či tri svedectvá, ktoré ledva zoženieme, mi už dlhý čas „robí vrásky na čele“. Ak sa každý z nás modlí k Bohu o potrebné veci a dostáva ich, lebo On sa s láskou stará o každú našu potrebu, prečo o tom nevydáme svedectvo? Viem, že mnohí svedčia, keď rozprávajú o Bohu a o jeho skutkoch. Prečo sa však bránime písomnej forme?

Tak, ako to vieš prosto a jednoducho povedať, vieš to určite aj napísať. Pred písaním môžeš požiadať Ducha Svätého o pomoc. On ti dá tie správne slová, čo majú odznieť, ak nie, rada ti s tým pomôžem. Napísané svedectvo povzbudí rovnako ako hovorené a čitateľ sa môže k nemu kedykoľvek vrátiť. Vec, ktorú ti Boh splnil, môže splniť aj čitateľovi. Prosby sú často podobné. Čitateľa to povzbudí, že aj v jeho živote môže Boh konať.

Cez písanie svedectiev, tak ako pri ich rozprávaní, tiež chválime Boha – naša chvála je dávaná na papier a človek, ktorý to číta, tiež chváli Boha. Veď si zoberme príklad z Dávida, keby on nenapísal žalmy, boli by sme ukrátení o možnosť chváliť Boha takýmto spôsobom aj my

a Boh by bol ochudobnený o chválu.

Viete čo pramení zo svedectva? Čitateľ v časopise nájde veľa svedectiev, z ktorých mu bude srdce plesáť radosťou. Bude vedieť, aký dobrý je Boh, svoju radosť bude dávať ďalej a Boh sa bude zjavovať v jeho živote.

Kto ste? Vykážte sa svedectvami!

Sme naozaj kresťania? Dávame to najavo svojím životom? Vidieť to na nás? Napíšte o tom, možno to bude akoby v skrytosti. Svedectvo si prečítajú len tí, čo si kúpia časopis, ale tvoj Otec vidí aj v skrytosti. On vidí, že aj takýmto spôsobom svedčíš o jeho skutkoch. Verím, že už ti nebráni nič napísať keď aj 5-riadkové svedectvo. Nie je dôležitá kvantita, ale kvalita svedectva. Tak do toho!

Prejav sa!

Juli

Svoje svedectvá posielajte na dobre známy mail: casopis.podnebie@gmail.com alebo na papieri do pokladničky určenej pre PodNebie

foto: nipic.com

SNÍVAJ! BOH SA PRIZNÁVA K SVOJIM DEŤOM

foto: sweeps.jobs

Letný semester môjho druhého ročníka na vysokej škole som už od začiatku hodnotil vetou: „Keby sme nemali predmet účtovníctvo, bol by to pohodový semester.“ Tým nechcem povedať, že ostatné predmety boli ľahké, len to účtovníctvo strašilo ako mňa, tak aj väčšinu mojich spolužiakov, úplne najviac zo všetkého.

Celkové hodnotenie bolo rozdelené do dvoch testov po 36 bodov. Prvý test, ktorý sme písali už počas semestra, nedopadol vôbec dobre. Získal som len 12,5 bodu z tých spomínaných 36. To radikálne znižovalo moje šance spraviť tento predmet na prvý pokus, pretože z nasledujúceho testu som potreboval získať 34 bodov z 36, aby som vôbec prešiel. Mrzelo ma to, aj keď som sa to snažil zakryť pred všetkými. Všetkým som hovoril, že predsa aj opravný termín musím niekedy vyskúšať. Jednoducho som prijal to, že sa to nedá a pôjdem na opravný termín. Ale na moje veľké prekvapenie ma začali ľudia blízki môjmu srdcu povzbudzovať, že pokiaľ je ešte stále teoretická šanca, budú sa za mňa modliť a žehnať mi. Nechápal som to. Veď napísať test na 34 bodov? Nebuďte smiešni! Je ťažké pýtať si od Boha zázrak, keď sami neveríte, že sa to môže stať.

Niečo sa ale vtedy zmenilo. Začal som snívať. Mať prázdniny od 15. mája? Ou yes, to by bola pecka! Lenže to vyžadova-

lo zabráť na plné obrátky, vyjsť zo svojho komfortu a dať svojich 100% a ostatné nechať na Boha. Bol to ten ťažší a náročnejší variant, ale dal som sa do toho naplno. Začal som sám sebe veriť, modliť sa za to a prehlasovať, že v Božom kráľovstve, ktoré máme žiť ako v nebi, tak i na zemi, neexistujú žiadne opravné termíny z účtovníctva. Pri písaní testu som bol úplne pokojný a veril som Bohu, že bude konať, nech to už dopadne akokoľvek. Z testu som získal 32,5 bodu (potreboval som 34). To, že náš Boh je dobrý Otec a že svojou prítomnosťou meníme ako Božie deti duchovnú atmosféru kamkoľvek ideme, sa mi potvrdilo hneď dvakrát. Vyučujúca, ktorá má právo pridať nejaký ten bod (aj keď to nemá vo zvyku) mi ten potrebný bod a pol pridala, čo teda znamenalo, že som urobil účtovníctvo na prvý pokus! Och, chvála Mu, aleluja.

Preto Ťa chcem povzbudiť, snívaj. Predkladaj svoje túžby Bohu. Pros Ho o nemožné veci. On sa priznáva ku svojim deťom.

Tomáš

AJ SLOVENSKO MÁ DONA BOSCA

Možno ste už niekedy počuli niečo o Žakovciach, Inštitúte Krista Veľkňaza, najmä však o Marošovi Kuffovi. Ja som však mal možnosť o ňom nielen počuť, ale byť priamo s ním a poznávať život v Žakovciach, resp. v spomínanom inštitúte. Preto sa s vami chcem podeliť o svoje zážitky z tohto resocializačného centra postaveného na Kristovi.

Niečo o Žakovciach

V Žakovciach som strávil tri krásne týždne. Táto dedinka, ktorá je najmenšou na celom Spiši, sa nachádza blízko pri Poprade. Je odtiaľ nádherný výhľad na Tatry, takže vás iste neprekvapí, keď vám poviem, že je tam krásne ☺. Inštitút Krista Veľkňaza funguje na viacerých miestach, avšak centrála a najväčšie pracovisko je práve v Žakovciach. Komplex je zložený z niekoľkých budov a veľkého pozemku, kde sa nachádzajú polia, lúky a farma. Stále sa tam niečo stavia a buduje, preto je tam vždy dostatok práce pre klientov. Je to pomerne sebestačné zariadenie, pretože tam chovajú naozaj veľa zvierat a pestujú veľa zeleniny či obilnia. Konkrétne v Žakovciach je cca 250 ľudí, vrátane zamestnancov (asi 200 klientov a 50 zamestnancov). Okrem Maroša je tam jeden kaplán, niekoľko zasvätených osôb (je totiž možné zasvätiť sa na rok v tomto inštitúte), klasickí zamestnanci, klienti, niektorí klienti, ktorí pomáhajú zamestnancom a dobrovoľníci.

Maroš Kuffa či don Bosco?

Odpoveď je jednoduchá. Maroš Kuffa je Maroš Kuffa a nehrá sa na nikoho iného. Na druhej strane obetou, ktorú prináša pre chudobných a láskou, ktorú im dáva, veľmi pripomína Dona Bosca. Z mojich osobných skúseností s Marošom si myslím, že je to jeden svätý

muž, ktorý zasvätil svoj život Bohu a ľuďom na pokraji života i spoločnosti. Vo svojich kázňach hovorí veľa o pokore a ja môžem potvrdiť, že jeho život, je životom pokory. Ježišove slová o tom, že „žatva je veľká, ale robotníkov je málo“, platia v prípade Marošovej služby desaťnásobne, pretože tak obetavých a pokorných ľudí som vo svojom živote veľa nestretol, hoci poznám mnoho kresťanov. Aj sám Maroš hovorí: „Problém nie je v peniazoch, peniaze sa nájdu, ale je tu málo ochotných ľudí, ktorí by sa obetovali pre týchto mojich chlapcov a dievčatá. No a ak sa nájdu ochotní, tak tí sú často neschopní. Vieš, mám tu jedného chlapca, čo by veľmi chcel jazdiť na autobuse, ale je slepý, a preto mu to nemôžem dovoliť. Na druhej strane som tu mal viacero vynikajúcich kaplánov, ale zatiaľ všetci nakoniec odišli.“

foto (z): Jakub

Niečo o mne

Ja som tam bol ako dobrovoľník. Bol som teda pomáhať, tak ako som vedel a tam, kde to bolo práve v tej chvíli potrebné. Keď bolo treba robiť, tak som išiel aj s chlapmi robiť, a keď sa bolo treba starať o školákov, tak som zas trávil čas s nimi. Dobrovoľníci bývajú na najvyššom poschodí v novej budove, kde sú postihnutí a dožívajúci ľudia. Je tam fajn, ale ja som chcel byť medzi chlapmi a preto som Maroša poprosil, či by som mohol bývať medzi chlapmi. Maroš sa potešil, že to chcem, iní ma zas vystríhali, že to tam bude drsné. Avšak je mi ctou, že som mohol byť medzi nimi, pretože tam bolo síce veľa chlapov so zlou históriou, avšak mnohí z nich sa zoznámili z najkrajšou paňou, ktorá sa volá pokora. Viacerí boli pre mňa vzorom a mohol som sa od nich učiť. Treba však dodať, že som tam mal aj oddych a veľa priestoru na modlitbu.

Z prachu robí človeka

Tiež som si vypočul viaceré životné príbehy, ktoré mi pomáhali uvedomovať si, ako veľa toho mám, aké je to požehnanie, že žijem v kompletnej rodine, kde ma obaja rodičia ľúbia a snažia sa pre mňa i mojich súrodencov robiť to najlepšie, čo vedia. Spoznal som tam chalana v mojom veku, na ktorého sa vykašľal otec. A potom ho dva roky dozadu matka na Vianoce vyhodila z domu, tak žil dva roky ako bezdomovec,

ktorý prežil vďaka svojej vnútornej sile. Niekoľko rokov bol neprestajne zdrogovaný alebo aspoň opitý. Ako sám povedal: „Neraz mi to, že som bol stále zdrogovaný pomohlo prežiť, pretože inak by som mohol niekde zaspáť a zamrznúť. A navyše, keď som bol zdrogovaný, tak to aj po duševnej stránke bolo ľahšie. Odkedy som tu, som čistý (teraz je to už

mesiac). A kedy som bol čistý naposledy? To ti nepoviem, pretože si to nepamätám.“ Ale môžem vám povedať, že aj toto je jeden pokorný a dobrý človek, ktorý chce zmeniť svoj život a ktorý podľa mňa má na to, aby to dokázal a mohol byť raz naozaj šťastný.

Jeden chlap tam bol napríklad na základe prosby jeho štyroch dcér, pretože robil podvody, veľmi sa zadlžil a aj sa rozviedol s manželkou. On tam išiel, pretože si uvedomil, že dlhodobo kráčal v živote po dvoch cestách, keď na jednej strane chodil do kostola, prispieval nemalé peniaze na farnosť, bol to i milujúci otec a manžel, no na druhej strane to bol podvodník a klamár, ktorý klamal všetkých okolo seba. Počas pobytu v Žakovciach sa však rozhodol len a len pre Ježiša a teraz je tam príkladom a bůtľavou vrbou pre mnohých iných.

Pobyt v Žakovciach bol pre mňa naozaj krásnou skúsenosťou, kde som mohol veľa čerpať, ale aj veľa rozdávať. Bol to čas modlitby, obety, radosti i starosti, ale najmä čas na spoznávanie svojho vnútra i ľudí, ktorých som tam stretol. Chcem vás preto povzbudiť, aby ste sa nebáli a išli tam aspoň na týždeň, či máte 15 alebo 65 rokov. Maroš sa teší, keď chce prísť niekto pomôcť a pre vás to zas bude nezabudnuteľný zážitok.

Kubbci

TAJOMSTVÁ SVÄTEJ OMŠE

III. BOHOSLUŽBA OBETY

foto: about.me/ajsilvia

Najdôležitejším miestom v kostole je oltár. Už prví kresťania sa schádzali na lámaní chleba – na svätej omši okolo jedného stola. Pokiaľ prví kresťania nemali slobodu (do r. 313), používali prenosné oltáre, aby sa mohli bezpečnejšie schovávať pred nepriateľmi. Po r. 313 začali používať oltáre kamenné. Už v Starom zákone čítame na mnohých miestach ako sa prinášala Bohu obeta. Postavil sa kameň a na ňom sa obetovalo. Neskôr kresťania začali stavať oltáre nad hrobmi svätých, preto mali zvyčajne tvar rakvy. Do oltára sa môžu aj dnes ukladať ostatky svätých.

Oltár má určitú úpravu:

Sviece - symbolizujú svetlo Kristovo.

Kvety - nemali by byť umelé, pretože Ježiš je život.

Na oltári sa ďalej nachádza oltárna plachta, korporál, omšová kniha (misál), chlieb v miske

a víno v kalichu. Nemalo by tam byť nič iné, aby vynikli dary.

Na všetko sa treba pripraviť, preto nasleduje príprava obetných darov. Dary prinášame v sprievode. Symbolizujú vďačnosť, veď všetko patrí Bohu. Chlieb a víno sú vo východných krajinách základnou súčasťou výživy chudobných ľudí. Aj u nás je zvyk

pobozkať chlieb, ktorý spadol na zem, alebo požehnať chlieb pred krájaním, čo vyjadruje úctu. Dnes však v pohári vína ľudia vidia opilstvo. V Ježišových časoch to bolo priateľstvo. Pri prinášaní darov môžeme prinášať svoju celodennú alebo celotýždňovú prácu. Ak bola robená s láskou, Boh ju požehná. Víno je aj symbolom utrpenia. Treba ho vyli-sovať a nechať kvasiť. Preto položíme na oltár všetko, prácu i obetu.

K oltáru by mali všetci prichádzať s plnými rukami.

1.) Dar je nutný, je to zmierenie. Bez toho Boh nemôže prijať našu obetu. Aj ja musím odpustiť, lebo ani ja nie som chodiaca dokonalosť. Inak musím dar nechať pred oltárom a ísť sa zmieriť (Mt 5,24). Je možné, že mi aj

naďalej bude niekto nesympatický. Pozor! My nemáme v moci náš cit, ale máme v moci našu vôľu, práve tu prosíme Boha o väčšiu lásku. Povedzme mu práve tu, ako veľmi túžime, aby to medzi nami bolo už iné. Nestačí túžba, je nutný čin.

2.) Dar je hmotný. Prví kresťania prinášali zvlášť pre chudobných jedlo a ošatenie. Neskôr to bolo nahradené peniazmi. Dar nie je pre kňaza, ale k dobru Cirkvi.

3.) Dar je naša ochota ku službe. Božie slovo sa má v nás stať konkrétnym dobrom. Nemáme len hovoriť „Pane, Pane,“ ale aj konať. Koľko je vedľa nás ľudí, ktorí potrebujú pomoc. Ježiš hovorí: „Vy im dajte jesť.“ (Mt 14,16) My sa máme stať chlebom. Ak Bohu nedáme sami seba, dali sme málo. Len sme chceli Bohu zavrieť oči. Boh nemôže prijať obetu, ak sa mu nechceme dať sami.

Umývanie rúk - uvedomenie si, že nie

sme bez hriechu. Kto môže vystúpiť na sväté miesto? „Ten, kto má ruky nevinné a srdce čisté.“ (čítame vo Svätom Písme Ž 24,4).

Do vína sa pridáva voda. V oriente bolo víno silné, preto sa riedilo. Neskôr mal tento úkon aj iné symbolické významy.

Zrno musí stratiť šupku, byť rozdrvené a upečené. Človek musí stratiť sebestvo - ochranné obaly, zriecť sa seba, rozdrviť a byť ožiarený Duchom Svätým, doslova upečený.

Modlitba nad obetnými darmi je výzvou, že tieto dary sú vyhradené pre Pána. Boh ich prijíma

a nakoniec nás ešte mnohonásobne odarováva. Boh zostupuje k nám a my s celým svojím človečenstvom máme vystúpiť k Bohu. Toto je potrebné uvedomiť si pri prinášaní obetných darov.

vdp. Maroš Milo

Veľakrát sa mi stalo, že som bývala s ľuďmi, ktorí si ani po dlhšej dobe nevšímli, že som kresťanka. Odozvy typu: Nevidno to, nepôsobíš tak a vlastne si úplne normálna baba..., boli pre mňa dosť zarážajúce. Naozaj nie som dosť kresťanka?

Áno, o tom to je, kresťania sú nenormálne normálni ľudia. Nevadí, že chodíme von, zabávame sa. Ale prosť len popri tom robíme niečo „navyš“. Chodíme do kostola, na spoveď, modlíme sa a vytvárame si vlastný osobný vzťah s Bohom.

Akonáhle však začneme porovnávať náš život so životom iných, môžeme veľmi ľahko padnúť do depresie. Nesmieme svoje životy porovnávať. Každý z nás má iný život a každý z nás doňho aj zapadáme. Len si to musíme

uvedomiť. Keď budeme spokojní so svojím životom a budeme mať jasno v tom, kto sme, čo sme a kde sme, určite bude náš život nabrať úplne iný smer. Takže depky bokom!

Radosť z intímneho života s Bohom má z nás vyžarovať. Ukážme druhým, že to my sme tí kresťania. Bez toho, aby sme ich na to museli upozorniť. Žime život naplno! Buďme živým svedectvom pre druhých.

A možno oni sami začnú mať depky, že im asi niečo chýba...!

Mony

KOHÚTOVO

Pokoj. Nádherné ticho, v ktorom sa nesie štebot vtákov, žblnkot potoka a šum lesa. Tieni stromov vytvárajú príjemný chládok. Prameň občerstvuje telo a duchovnosť celého miesta dušu každého pútnika a ctiteľa Panny Márie. Ako by ste charakterizovali jedno z najkrajších miest Novej Bane vy?

Vzácná voda

Každý už toto miesto určite navštívil, ale málokto pozná históriu Kohútova. V 19. storočí naše územie zasiahlo veľké sucho. Ľudia trpeli smädom a voda sa stala vzácnosťou. Karol Dodek, novobanský kováč, maliar a národovec v roku 1900 píše: „... Známo je, že roku 1863 bola náramne veľká suchota, ktorá po celom Uhorsku panovala a zvlášte Novú Baňu navštívila. Bolo to 5. augusta 1863. Pásli dietky ovce v Kohútove a jako sa stáva, že niektorá ovca začne pri pasení hrabať zem, tak aj tu začala jedna hrabať nohou suchučkú pastvu, čo dlhšie trvalo. Pastieri upozornení ustavičným hrababím pokračovali sami v hutaní, a ajhľa vyvrela voda čerstvá, čistá, a to v mieste takom, kde ani v časoch mokrých nevyvierala. Nevýslovnou radosťou naplnilo to obyvateľov okolitých, ktorí vodu zďaleka nosiť museli a už sa im pre suchotu ani tej nedostávalo.“ Ako poďakovanie ľudia zavesili nad prameň obrázok Panny Márie. Tým to všetko len začalo. Nasledovali svedectvá ľudí, ktorí tvrdili, že na mieste videli zjavenia. Zázraky uzdravení po pití vody z prameňa boli potvrdené aj mnohými svedkami. Výpovede o znameniach sú dokonca zachované aj v písomnej podobe. Chýry o Kohútove sa rozniesli rýchlo a veriaci z celého kraja prichádzali navštíviť požehnané miesto. K prameňu bola umiestnená socha Panny Márie.

Schválenie biskupom

Po podrobnom prešetrovaní a potvrdení svedectiev dvanástich ľudí pod prísahou, biskup Štefan Moyzeš vyhlásil sochu Panny Márie za milostivú. Taktiež povolil pobožnosti na tomto mieste. Zdôraznil však, aby ľudia nectili sochu, ale tú, ktorú socha zobrazuje a jej pripisovali všetky zásluhy. Prvá púť sa konala 1. júla 1866. Organizovaná bola novobanským farárom, Alexejom Peťkom a zúčastnilo sa jej až 4000 pútnikov. O tri roky neskôr bola z milodarov veriacich dostavaná a požehnaná aj kaplnka.

Kedy putovať?

Dnes sa v Kohútove konajú púte dvakrát ročne. Tradícia prvej a pôvodnej siaha do roku 1869 a koná sa v prvú nedeľu po sviatku Narodenia Panny Márie (8. September). Druhá púť bola na žiadosť Novobančanov povolená biskupom Mariánom Blahom v roku 1939. Pripadá na prvú nedeľu po 24. máji. Súčasťou Kohútova je aj zaujímavé arborétum, ktoré hostí aj exotické stromy, akými sú ginko alebo vzácna sekvoja mamutia. Veriaci prichádzajú načerpať silu a milosť na toto miesto neustále. Jeho príjemné prostredie je ako stvorené pre modlitbu v objatí prírody. Tak ako náručie Panny Márie, na ktorej počesť vzniklo, sú brány Kohútova pre všetkých ctiteľov neustále otvorené.

K.

Zdroj: novabana.fara.sk/farnost/kohútovo
Foto: Lucia Budinská

Živé svedectvo

SI FRANÚZ, MUSÍŠ REPREZENTOVAŤ!

Boli slová, ktoré zazneli z úst pána Štepu v postave Janssen a v hre Generál a mňa poslali do kolien...

O to viac, že na túto skvelú hru RND som sa kedysi dávno, ešte ako bohoslovec, vybral s jedným spolubratom a spojenie „Musíš reprezentovať!“ sme z úst nášho otca rektora v seminári mali na tanieri aspoň tak často ako Janssen nešťastné francúzske zemiaky svojej ženy: „Hovorím jej: Nevieš aj niečo iné? A ona: Nie, si Francúz, musíš reprezentovať! A tak každý druhý deň reprezentujem...“

Takže ako náhle zaznelo: „Musíš reprezentovať!“, nám sa stretli pohľady a vybuchli sme v hurónsky rehot. Stíchli sme, až keď sme si s dávkou ostychu uvedomili, že zvyšok publika sa už nesmeje a rád by sledoval hru ďalej.

Toľko sme sa nasmiali, ako dávno nie. A nielen na Janssenovi. Aj na našom úbohom

rektorovi... Samozrejme, po tejto hre ešte viac. Keď zaznelo: „Si bohoslovec, musíš reprezentovať seminár, Cirkev“, my sme sa len pučili ani ropuchy pri jarnom kríkaní. A veru, zaznievali – svätosväté slová – a my sme sa pučili...

Dnes sa na reprezentáciu pozerám presne tak, ako to náš rektor myslel. Slovo reprezentácia pochádza z latinčiny: re-presentare. Teda znovu a znovu odkazovanie na toho, kto posielal – napríklad takí naši hokejoví reprezentanti. Akí sme len radi, keď prinesú z majstrovstiev nejaký vzácny kov. Zrazu sú ešte viac „naši“ a sme na nich hrdí, lebo nás reprezentovali, ako sa podľa diváka patrí; aspoň tak dobre ako sme od nich očakávali.

Reprezentant je vždy starostlivo vybra-

tý – aby toho, v koho mene ide do sveta, predstavil v čo najlepšom svetle. Ak sa to nepodarí, obvykle sa znesie na jeho hlavu vlna kritiky a málokto sa ho zastane. Veď mal reprezentovať! A mal dobre reprezentovať!

Nech ten chudáčisko robí, čo chce, vždy má na sebe nálepku toho, koho reprezentuje. Ba viac. Ten, koho reprezentuje, si ho istým spôsobom privlastňuje, pretože podľa reprezentácie (výkonu) nie je posudzovaný len reprezentant, ale aj ten, kto ho posielal. Nielen národné mužstvo, ale aj úroveň domácej ligy – napríklad.

To isté platí aj v duchovnom živote. Hovoríme si kresťania. Sme teda reprezentanti Krista (tak predsa mal starý dobrý rektor pravdu!). Akého Ježiša ponúkame ľuďom okolo seba? Čo z Ježiša poznávajú blízki v našom okolí z nášho správania? Ako vidia a spoznávajú v našom, mojom, tvojom správaní Cirkev?

Môžeme zísť ešte ďalej. Málokedy sa totiž nazývame reprezentantmi. Skôr sa nám páči, aspoň ako slovné spojenie, že máme o Kristovi svedčiť. Sme teda svedkovia. To je ešte o schodík náročnejšia úloha, pretože kým reprezentant je poslaný najmä „von“, svedok je poslaný aj „dnu“ – teda nie svedčiť

len pred svetom, ale aj pred spoločenstvom Cirkvi, istým spôsobom dokonca aj pred sebou samým.

Vždy sme pozvaní vydávať svedectvo. A vždy ho vydávame. Či sa páči, či sa nie, každý postoj, skutok, myšlienka... To všetko vydáva svedectvo. Často sa to deje podvedome, kdesi hlboko v srdci, z ktorého plnosti sa všetko tlačí von: pohľady, slová, gestá...

Každé svedectvo prináša svoje ovocie. Každé bez výnimky. Ak ho neprináša, nie je svedectvom, ale jeho nepodarenou karikatúrou. Presne ako v evanjeliom príbehu o figovníku. Buď máš ovocie dobrých skutkov (porov. Kol 1,10), svedčíš a zároveň sýtiš ľudí okolo seba – teda si požehnaný a dávaš život, alebo je to celé len o kope listia... ale bez plodov – a to prináša smrť.

Byť reprezentantom – svedkom nie je platená profesia. Je to povolanie kresťana. No a kresťan alebo dáva živé svedectvo požehnaním, alebo nevydáva svedectvo. Ale ak ho nevydáva, je duchovne mŕtvý a rozštiepa srdcom. V oboch prípadoch počnúc vlastným

otec Tomáš Kuník
text hry „Generál“ je citovaný
s láskavým povolením p. Štepu

MODLITBA: ŽIVÝ SĽUB

Ťažko sa hľadajú správne slová na modlitbu. Ľahko sa však toľko slov vysloví ľahostajne. Slová majú veľkú silu. Môžu klamať, zavádzať, zvädzať, podvádzať, všetko pokaziť, dokonca zničiť. Ale i naopak, môžu pomôcť, poslúžiť, rozosmiať, pochváliť, poradiť, podporiť aj zlepšiť náladu.

Slovami dávame svoje prisľúbenia. Nie len bežné predsavzatia alebo záväzky, ale aj sľuby. Tak, ako som sľúbila Tebe už pri krste svoj krstný sľub.

Pane, chcem žiť a konať podľa sľubu, ktorý som ti dala. Zriekam sa hriechu, verím a chcem byť živým svedectvom pre ostatných. Nechcem, aby to zostalo len pri prázdnych slovách. V tom mi pomáhaj a deň čo deň mi to pripomínaj. AMEN

Mony

pokračovanie článku Dobrodružstvo pod Sitnom zo str. 5

Takže budeme bojovať, v troch tímoch, ktoré nesú názvy anjelov. Gabriel, Rafael a Michal. Budeme oddychovať počas dňa anjelského pokoja. Pôjdeme zdolávať prírodu výstupom na Sitno. Hurááá. Budeme sa aj kúpať v tom krásnom jazere, ktorým je Počúvadlo. Budeme spievať našu táborovú hymnu. Budeme tančovať a predvedieme sa v maskách na diskotéke. Budeme sa modliť, pripravovať obetné dary na sväte omše. Všetko je dohodnuté, všetko je objasnené, môžeme začať.

A veru sme začali, no čas nám utekal rýchlejšie, ako sme chceli. Dni striedali ďalšie, až prišiel koniec.

Je sobota a my musíme všetko to krásne, neopakovateľné a neopísateľné natlačiť do ruksakov, znova mávnuť, tento krát nie mám, ale tomu čarovnému miestu, v ktorom nám bolo tak dobre. Prichádza autobus, treba ísť. Berieme ruksaky a smutne nastupujeme. Autobus sa pohýna. Už len posledné lúčenie s miestom, na ktoré sme si tak zvykli, už len posledný pohľad, v ktorom sa zaleskne slzička.

Skončilo sa dobrodružstvo pod Sitnom. Zostanú iba spomienky. Spomienky na bi-

zóny či chorých bobríkov poukryvaných v lese, spomienky na nočnú hru plnú nástrah a výkrikov, spomienky na zápchu či latrínu, spomienky na parené buchty a obsluhovanie pri obede, spomienky na osy a Fenistil, spomienky na anjelský deň pokoja, počas ktorého sme sa výborne zabavili v tvorivých dielňach, spomienky na bodované nástupy, spomienky na každodenné sväté omše, spomienky na tímové porady či bojové pokriky, spomienky na sušený kokos, sušený ananás a sušenú papaju, spomienky na uvítací tanec animátorov či darčkové poukážky, spomienky na ľudí, kamarátov, priateľov. Spomienky, ktoré sú len a len naše a ktoré nám ani čas nevezme.

Už zostáva len poďakovať. Vám drahí rodičia, že ste nám verili a zverili vaše poklady. Vám decká, že ste prišli pod Sitno a darovali ste nám úsmev, radosť a prežili ste s nami jeden z najvzrušujúcejších týždňov tohto leta. Vám animátori, že ste obetovali svoj čas a pohodlie. Vám drahí sponzori, pretože bez vás by sme toto všetko nezažili. A ďakujeme aj tebe drahý Ocko, že si nad nami držal ochrannú ruku a vrátili sme sa všetci domov zdraví a šťastní.

romana.

Za krásne darčeky pre deti ďakujeme všetkým sponzorom:

KUMRAN.SK
KREŠŤANSKÝ OBCHOD
A VYDAVATELSTVO

**PRVÁ STAVEBNÁ
SPORITEĽŇA**

martinus.SK

Vydavateľstvo Don Bosco **db**

DIEŤA, DOVOĽ MI OSLÁVIŤ SA...

foto: wallpaperswide.com

„Vy ste soľ zeme. ... Vy ste svetlo sveta.“ (Mt 5, 13-14)

Tieto slová sú nádherné, avšak neraz pri nich pociťujeme obavy a výčitky. Ako môžem byť svetlom sveta, keď ja sám „nesvietim“? Nie som ten správny. Som mladý alebo príliš starý. Nemám na to schopnosti ani prostriedky, nemám dost odvahy. Som príliš hriešny. Tieto slová nie sú pre mňa...

Uvedomuješ si, aký vzácny poklad máme? Aké obrovské požehnanie je to, že práve ty poznáš Boha? On si ťa totiž vyvolil už v lone matky. Si dieťaťom Kráľa kráľov a Pána pánov. Miluje ťa láskou odvekou a miluje ťa viac, než vlastný život. Stará sa o teba Boh, ktorý pre svoje deti rozdeľuje Červené more, zosiela mannu, poráža obrovské vojská. On sám je pravdou a láska je jeho podstatou. Viem, že už nikdy nebudem sám. Viem, že všetko, čo sa deje, si Boh použije pre

svoj úžasný plán so mnou. Záleží mu na mojom šťastí, vždy mu záležalo a vždy aj bude.

Toto mení môj život, celý môj svet. Uvedomuješ si, ako by toto vedomie mohlo meniť životy ľudí po celom svete? Ľudí nešťastných, ľudí unavených, zotročených závislosťami. Ľudí spútaných vlastnými túžbami. Ľudí zranených hriechom. Ľudí chorých, osamelých, deprimovaných. Ľudí, ktorí nevidia zmysel života. Sú kráľovskými deťmi, ktoré nikdy nepoznali svoj pôvod a dotyk láskavého Otca. Nikdy nevedeli, kým v skutočnosti sú. Alebo tomu nikdy neuverili. Ohlasovať musíme z lásky.

Pán nežiada každého, aby opustil všetko, čo má a odišiel na misie. Nežiada, aby sa každý stal kňazom alebo rehoľnou sestrou. Poslanie hlásať evan-

gelium však patrí nám všetkým. Boh ťa chce mať práve tam, kde si, a práve tam sa chce v tebe osláviť. V tvojej rodine, v tvojej práci, medzi tvojimi priateľmi. Chce, aby si prinášal svetlo a soľ tam, kde sa práve nachádzaš. Menuje ťa poslom svojej dokonalej lásky. Chceš ju prinášať do životov ľudí, v ktorých chýba? Chceš im priniesť toho, ktorý uzdravuje, ktorý potešuje, ktorý hojí všetky rany svojou nekonečnou láskou?

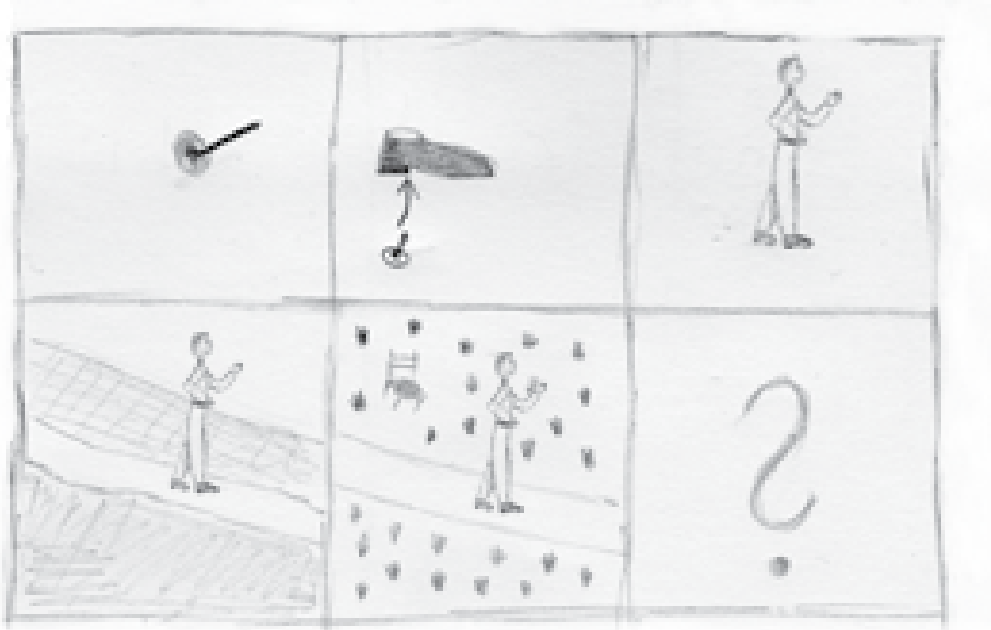
**NOE BOL OPILEC.
ABRAHÁM BOL PRÍLIŠ
STARÝ.
IZÁK BOL SNÍLEK.
JAKUB BOL KLAMÁR.
LIA BOLA ŠKAREDÁ.
JOZEF BOL OBEŤOU NÁ-
SILIA.
GEDEON SA BÁL.
RACHAB BOLA PROSTI-
TÚTKA.
JEREMIÁŠ A TIMOTEJ
BOLI PRÍLIŠ MLADÍ.
DÁVID MAL AFÉRU A BOL
TO VRAH.
JONÁŠ UTEKAL PRED BO-
HOM.
NOEMI BOLA VDOVA.
JÓB ZBANKROTOVAL.
JÁN KRSTITEĽ JEDOL**

**CHROBÁKY.
PETER ZAPREL KRISTA.
UČENÍCI ZASPALI, KEĎ
SA MODLILI.
MARTA SI ZO VŠETKÝM
ROBILA STAROSTI.
MÁRIA MAGDALÉNA
BOLA PROSTITÚTKA.
SAMARITÁNKA BOLA
ROZVEDENÁ.
ZACHEJ BOL VEĽMI
MALÝ.
ŠAVOL PRENASLEDOVAL
KREŠŤANOV.
PAVOL BOL PRÍLIŠ NÁBO-
ŽENSKÝ.
A LAZAR BOL MŔTVY!**

Áno, všetci máme byť svetlom a soľou. Ak nemáš dost síl, ak nemáš dost odvahy, ak si príliš mladý alebo starý, pozvi toho, kto je dokonalý. Boh nežiada, aby si ohlasoval z vlastných síl. Zver sa mu a On sám ťa povedie. Daj mu svoje slabosti a On si použije aj tie. Použije si dokonca aj to, čo nemáš. Nechaj ho konať. Dovoľ mu žiť v tebe, rásť v tvojom srdci. Pozvi ho bývať do svojho chrámu, prinášať svetlo a soľ všade. A keď ti povie „chod“, vykroč v dôvere, že nepôjdeš sám. To On ťa bude niesť na pleciach. On Ti bude dávať slová na jazyk. On Ti bude dávať odvahu svedčiť. Dovoľ mu osláviť sa.

K.

PÁR SLOV O . . .

HRDZAVOM KLINCI

Myslím, že každý z čitateľov vie, ako vyzerá hrdzavý kliniec a má aspoň štipku predstavivosti. Teraz ju budete potrebovať. Prípadne môžete použiť konkrétne predmety, ktoré sa v článku spomínajú. Neodporúčam však skúšať všetky postupy reálne (o chvíľu sa dočítate prečo), radšej sledujte krátky komix na druhej strane.

Klinec v topánke

Predstavte si malý (stačí skutočne úplne malý) hrdzavý kliniec (obr. 1). Teraz si predstavte tento kliniec v topánke, postavený na hlavičke (obr. 2). Napokon si do tej topánky predstavte človeka (tretie okno). Takého by sme asi v skutočnom svete nenašli. Ale pokračujme ďalej. Predstavte si ho ako kráča. Ako okolie mu môžeme najprv zvoliť útesy (štvrté okno). Jeho chodník bude tak úzky, že sa mu nedá ani zohnúť a vybrať si ho.

Pokračujme však ďalej a presuňme ho kdesi inde, kde je po čase pohodlná stolička

(obr. 5). On tadiaľ prechádza a stoličku obchádza. Nezmysel? Pýtate sa, kto by si dobrovoľne nechal hrdzavý kliniec v topánke?

Teraz sa pozrime na seba. Nemám aj ja taký hrdzavý kliniec v topánke (obr. 6)?

Vplyvy hrdzavého klinca v topánke na človeka obutého v nej:

1. Noha, v ktorej má zabodnutý kliniec, ho bolí.
2. Človek nemôže normálne kráčať.
3. Človek nechce kráčať.
4. Človek je podráždený.

5. Človek sa cíti asi ako ranené zviera (veď sa mu výrazne podobá), preto sa tak aj správa – útočí na okolie.

6. Hrdza pomaly (alebo aj rýchlo) otravuje krv.

7. Človek slabne.

Klinec v mojej topánke

Stále nemáte pocit, že by ste mali kliniec v topánke? Nenachádzate u seba niektoré z príznakov z predchádzajúceho odstavca?

Hranica citlivosti na bolesť nie je pevne daná, môže sa dokonca u každého človeka meniť. Nemusíme na seba nájsť hneď všetky

príznaky, niektoré z nich zase nemusíme tak intenzívne vnímať. Stále nič?

Pozrime sa teda na duchovný život a na naše nasledovanie Krista. Nemáme problémy kráčať za Ním? Asi ťažko by sme našli človeka, ktorý by nemal problém s nasledovaním Krista. Naše konkrétne problémy sú také malé hrdzavé klince. Mali by sme ich teda vyhľadať vo svojich topánkach - v našom bežnom živote, odstrániť ich a nechať si nohy vyliečiť, aby sme mohli opäť pokojne kráčať po úzkej a kľukatej ceste do neba bez ich nepríjemných vplyvov.

Daniela

PROCES VNÚTORNÉHO UZDRAVOVANIA

Prečo vlastne potrebujeme vnútorné uzdravenie? Už vieme, že je to preto, že každý človek má v sebe rôzne vnútorné zranenia. Ak by totiž človek nebol vnútorne zraňovaný, tak by nepotreboval ani vnútorné uzdravenie. Celý tento proces by však nebol možný bez lásky Boha a blízkych, bez človeka, ktorý nás sprevádza týmto procesom, teda sprevádzajúcej osoby, bez viery (najmä u sprevádzajúcej osoby), bez otvoreného postoja nášho srdca a bez utrpenia, ktoré počas tohto procesu zažívame paradoxne viac ako inokedy.

Vnútorné uzdravenie je dlhodobý proces, ktorý môže trvať aj niekoľko rokov. Tento proces, samozrejme, nejde vždy podľa stanovených zákonitostí, pretože tu vo výraznej miere pôsobí Boh, ktorému len ťažko môžeme určiť spôsob, akým má pôsobiť. Avšak z vlastných skúseností i z praxe viacerých poradcov či psychológov by sme tento proces mohli popísať na nasledujúcich dvanástich krokoch:

1. Prvým krokom je **uvedenie a priznanie si zranenia**. Aby sme mohli byť uzdravení, musíme si v prvom rade uvedomiť a priznať, že niečo s nami nie je v poriadku. Často sa však stáva, že si naše zranenia neuvedomujeme, takže proces sa nemôže ani začať.

2. Druhým krokom je **kríza**, ktorá býva často jediným spôsobom, ako sa vymaniť z nášho vlastného egoizmu, ktorý nám ničí život a tiež nám bráni dosiahnuť uzdravenie. Táto kríza človeka vedie k **túžbe po zmene**, pretože už nie je spokojný so životom, ktorý žije a chce sa zmeniť.

3. Tretím krokom je **rozhodnutie**. Kríza a následná túžba po zmene sú krokmi, ktoré nadobúdajú svoj skutočný význam až vo chvíli, kedy sa človek na základe nich rozhodne, že už nechce žiť tak, ako žil dovtedy. Totiž, až keď sa človek rozhodne pre zmenu,

môže zmena naozaj nastať. Len samotná túžba nestačí.

4. Štvrtým krokom je **hľadanie pomoci**. Nestačí len túžba a rozhodnutie, ale musíme aj vykročiť, začať robiť praktické kroky. Existuje len veľmi málo ľudí, (ak vôbec), ktorí dôjdu k uzdraveniu sami. Preto sa človek, ktorý túži po uzdravení, snaží vyhľadať pomoc. K uzdraveniu je totiž nevyhnutne potrebné mať niekoho, kto nás bude týmto procesom sprevádzať. Cieľom tohto kroku je teda nájdenie pomoci v podobe osoby, ktorá nás bude sprevádzať na našej ceste uzdravovania.

5. Piatym krokom je **definovanie súčasného problému**, v ktorom ide o zistenie, s akým problémom človek zápasí. Podstata tohto kroku tkvie v identifikovaní významu akýchkoľvek fyzických, psychických, duchovných alebo vonkajších ťažkostí, ktoré trápia človeka hľadajúceho pomoc. Podľa psychiatra a kňaza Philippeho Madreho je tu dôležitá atmosféra absolútnej úprimnosti.

6. Šiestym krokom je **imaginácia**. Zranený človek si najprv musí vedieť predstaviť, že jeho problém sa dá vyriešiť. Ak si totiž človek nedokáže ani len predstaviť, že by mohol byť uzdravený, tak sa to zrejme ani nikdy nestane.

7. Siedmym krokom je **hľadanie**

koreňov vnútorných zranení. V tomto kroku chceme zistiť, v čom prameni súčasný problém. Sprevádzajúca osoba sa v tejto fáze snaží o vhlád do toho, čo spôsobuje fyzické, psychické a duchovné problémy sprevádzanému. Súčasťou tohto kroku je aj sprítomnenie situácie, ktorá nás zranila a zistenie, že vyvolaná situácia v nás stále zanecháva živé negatívne emócie.

8. Osmym krokom je **pochopenie súvislosti medzi minulosťou a prítomnosťou**. V tomto kroku je úlohou sprevádzajúcej osoby odhaliť tieto súvislosti a pomôcť človeku, aby aj on sám spoznal tieto súvislosti. Človek v procese vnútorného uzdravovania musí pochopiť, že minulé negatívne zážitky sú stále aktuálne. Dôležitá je tu aj analýza dôsledkov zranenia na behaviorálnej, emocionálnej i kognitívnej úrovni (teda zmena v správaní, v emocionálnom prežívaní a v myslení). Preto v tomto kroku dochádza k odhaľovaniu zlých vzorcov správania či používania obranných mechanizmov.

9. Deviatym krokom je **odpustenie**, ktoré môžeme považovať za kognitívny krok, kde človek zaujme postoj, v ktorom

sa rozhodne odpustiť. Nestačí však odpustiť len človeku, ktorý nás zranil. Páter Elias Vella hovorí, že je potrebné odpustiť aj sebe (pretože mnohé veci vyčítame sami sebe) a Bohu (pretože môžeme cítiť krivdu aj voči nemu). Ak niekto neodpustí úplne, blokuje tým proces uzdravovania. Jean Vanier nás zas upozorňuje na to, že odpustenie nám v konečnom dôsledku pomáha rásť v láske, objaviť krásu toho druhého, našu vlastnú krásu a aj krásu Boha. Doc. Klčovanská, hovorí, že pri odpúšťaní si treba opäť predstaviť zraňujúcu situáciu a slovne alebo „v duchu“ urobiť obrat so slovami „odpúšťam ti!“. Takto to treba urobiť pre každú situáciu zvlášť. Po odpustení druhým ľuďom musíme aj my sami požiť o odpustenie, pretože aj my sme tí, čo zraňujeme druhých, a pre úplné uzdravenie je potrebné, aby aj nám bolo odpustené. Naše falošné predstavy, postoje, nevyrovnané emócie či zlé vzorce správania spôsobujú mnohé zranenia našim blízkym.

10. Desiatym krokom sú **behaviorálno-kognitívno-emocionálne zmeny**:

a) Práca s emóciami – v tejto časti dochádza často ku katarzii – vyliatiu emócií,

„Cesta vnútorného uzdravenia je aj cestou do tmavých hĺbín našich srdiec. Avšak Boh nám svieti aj na tejto ceste.“

ktoré sa často prelína s odpustením. Dochádza tu aj k uvoľňovaniu a zbavovaniu sa hnevu. Človek má právo na svoje emócie, ktoré sú odrazom hĺbkovej zranenia. Zranenie preto treba nechať v sebe pôsobiť. *Bod zvratu* nastáva, keď človek vysloví slová odpustenia, aj keď to tak necíti. Emócie ako hnev, strach či smútok totiž nebudú trvať večne, pretože sa dokážu prispôbiť rozumovému rozhodnutiu.

b) Práca s myslením (kogníciami) – ide o prácu s presvedčeniami o sebe samom, o spôsobe myslenia človeka. V tejto fáze sa systematicky pracuje s človekom na prehodnocovaní jeho presvedčení o sebe samom. Tu je potrebné nahradiť chybné spôsoby prístupu k životu správnymi spôsobmi a zlepšiť tie kvality života človeka, ktoré odrážajú skutočnú pravdu a spravodlivosť. Ide tu o metanoiu (zmenu zmýšľania) o sebe, o iných i o Bohu. Páter Vella tvrdí, že podstatou tejto fázy je vovádzanie do pravdy, ktorou je z biblického hľadiska Ježiš Kristus. Na základe tohto môže človek nájsť svoju pravú identitu, ktorá je, okrem teológov, aj podľa viacerých psychológov jedine v Bohu.

c) Práca so správaním – ide tu o

„Keď sa nevzdáme a túto cestu prejdeme, dostaneme sa von z tmy zúfalstva a beznádeje.“

zmenu vzorcov správania, ktoré človek získal počas života a podľa ktorých žije možno aj celý život. Toto býva veľmi dlhá fáza. Je totiž veľmi náročné meniť dlho fungujúce zlé vzorce správania. Jezuita Józef Augustyn hovorí, že je potrebné prijať zodpovednosť za svoj život, čo je súčasťou tejto fázy. V tejto fáze sa nachádza napr. aj zavádzanie disciplíny do života človeka, ktorý ju dovtedy nepoznal.

11. Jedenástym krokom je **oddelenie sa**. Tento krok spadá do duchovnej roviny. Peter Horrobin z Ellet Ministries, ktorá sa hlboko zaoberá duchovným poradenstvom a procesom vnútorného uzdravovania hovorí, že cieľom oddelenia sa je prerušenie a preťaženie všetkých bezbožných väzieb vo vzťahoch (sú to väzby, ktoré prinášajú zranenia, nešťastie a nepožehnanie do našich životov – napr. vzťah dieťaťa s otcom mu prináša veľa požehnaní a veľa lásky, ale ak zároveň otec svoje dieťa manipuluje, tým sa vzťah narušuje – práve manipulácia je jednou z bezbožných väzieb). Ide tiež o preťaženie všetkého negatívneho v človeku. Týmto krokom je človek oslobodený z daných zranení či bezbožných väzieb.

12. Dvanástym krokom je **oslobodenie**. Tento krok však už presahuje hranice psychológie, možno ho tak považovať za výsostne duchovný. Podľa Petra Horrobina podstatou je tuoslobodenie od zlých duchov či démonov, ktorými môže byť človek spútaný. Toto oslobodenie však môže nastať len vtedy, keď sa človek zriekne zlého ducha i všetkých jeho pokušení. Philippe Madre hovorí o potrebe dôsledného rozlišovania toho, či sa naozaj jedná o spútanosť, z ktorej treba človeka oslobodiť, či ide o chorobu alebo ide len o snahu človeka zbaviť sa zodpovednosti za svoje činy.

Boha nemožno vtesnať do dvanástich krokov, ale verím, že vám takéto usporiadanie aspoň trochu pomohlo pochopiť mechanizmus, ktorý sa deje pri uzdravovaní človeka. Chcem však ešte zdôrazniť, že celý tento proces je len prostriedkom k najdôležitejšej veci v našom živote – k spásu.

Kubbcí

PODNEBIE

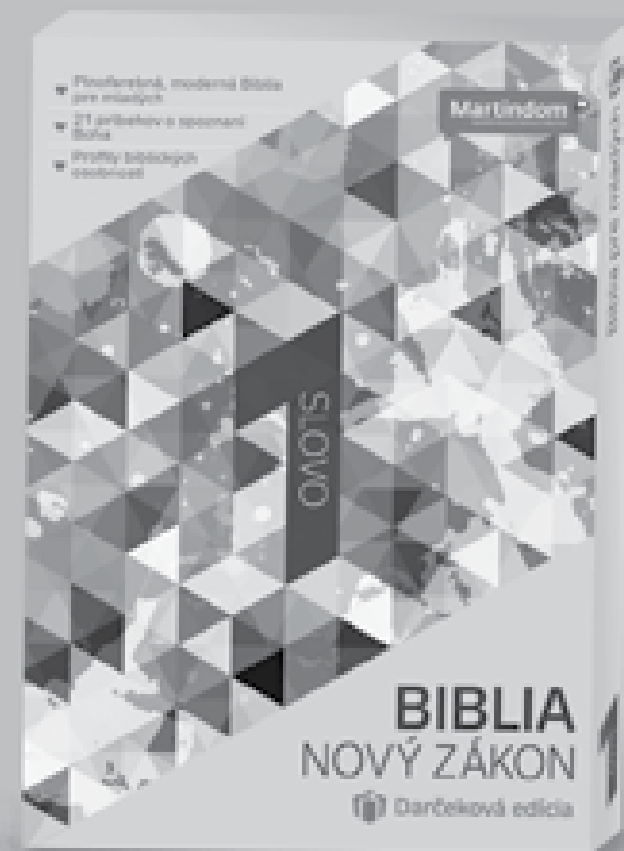
Biblia 1SLOVO

pre
mladých

- Plnofarebný Nový zákon
- 21 príbehov mladých o spoznaní Boha
- Profily biblických postáv so životnou aplikáciou

a veľa ďalších zaujímavostí na priblíženie Svätého písma mladým

S cirkevným schválením.

Cena 12,90 €

Kúpajte na Ver.sk

www.ver.sk
0908 784 920

Ver.sk

FAITH LIKE POTATOES (VIERA AKO ZEMIAKY)

foto: boxofficeboredom.com

Neustále hroziace nebezpečenstvo vyvoláva strach a neistotu. Obavy o rodinu spolu s enormným pracovným nasadením vedia pekne zamávať aj s tými najsilnejšími jedincami. Byť farmárom v Afrike, kde sa dá spoľahnúť na počasie asi tak ako na predpovede z krištálovej gule, môže byť pre mnohých bláznovstvom, no pre Angusa Buchana to bola výzva. Výzva, ktorá ho nielen prinútila opustiť rodné Škótsko, ale zmenila mu aj jeho život...

Bieli medzi čiernymi akosi vždy vytŕčajú a samozrejme to platí aj naopak. Život na čiernom kontinente presvedčil Angusa o tom, že potrebuje medzi nich zapadnúť. No k tomu je potrebná trpezlivosť a snaha pochopiť sa navzájom, najmä keď okrem kultúrnej rozdielnosti čelíte ešte aj rečovej bariére. Náročné podmienky, neprijemnosti a všadeprítomná vojna mávajú s náladou hlavného hrdinu ako húsenková dráha. Zlosť si vybíja na komkoľvek a čomkoľvek, čo sa mu pritrafi

do cesty. Neuveriteľný pokoj však napriek všetkému dokáže zachovať jeho manželka, ktorá nachádza posilu u Boha. Stará sa o deti a s vierou i láskou sa prispôsobuje všetkému, čo prichádza.

Podmienkou pre zázrak sú ťažkosti
Vznikajúca duchovná vzdialenosť medzi nimi sa však náhle rozpynie po navštívení náboženského zhromaždenia, kde Angusa hlboko zasiahnu slová pastora. Jeho život

foto: childstarlets.com

naberá iný smer, začína dôverovať Bohu a nestačí sa čudovať, ako viera v praxi naozaj funguje. No nezastavil sa len pri tom, že prijal Ježiša do svojho srdca, ale mal obrovskú túžbu šíriť toto posolstvo aj ďalej - k ostatným ľuďom. Z Angusa sa stal výrečný a charizmatický evanjelizátor, ktorý svedčil o Bohu černošským obyvateľom ako aj beloškým farmárom. Boh konal a neustále ho utvrdzoval v tom, že kráča správnym smerom. Keď prišli nové problémy už sa nepokúšal zohnať sedatíva, prijímal veľké výzvy a jeho viera neochabovala ani v čase obrovskej nepriazne počasia, čo je pre farmára v podstate najväčšia pohroma. Vysadiť zemiaky v období dlhého sucha by človeka bez neoblomnej viery a kúska bláznovstva asi ani nenapadlo, no Bohu nič nie je nemožné.

Rýchly spád, ovocná košeľa a africké teplo

Film udržuje divákovu pozornosť ne-

ustálym postupovaním deja, ktorý prebieha pomerne rýchlo, na môj vkus miestami až prí rýchlo, čo sem tam spôsobuje, že nestíhate všetky zmeny a zázraky poriadne stráviť. Obsadenie hercov bolo, myslím, celkom vhodné zvolené, zaujme najmä postava pastora, ktorý sa zvyčajne pohybuje v nápadnej košeli s ovocnou potlačou ☺. Humorné prvky sú v tomto prípade skôr vzácne, no úsmevu sa iste nevyhnete, keď bude scéna s dvomi mužmi predvádzajúcimi na poli niečo ako tanec radosti, ak to smiem tak nazvať. Snímku by som zaradila do kategórie typických kresťanských filmov, takže obľúbenci tohto žánru si prídu na svoje a určite ich nesklame, aj keď ani veľmi neprekvapí. Za spomenutie určite stojí fakt, že tento príbeh bol nakrútený podľa skutočnej udalosti a reálnych postáv, čo značne nahlodá akýkoľvek skepticizmus. Pripravte si teda pukance a počítajte asi tak s dvomi hodinami strávenými na najhorúcejšom kontinente...

Ada

NEKOMPROMISNÁ

Kniha Nekompromisná je určená pre dievčatá, slečny a ženy, ktorým nestačí priemernosť, pre tie, ktoré sa neuspokojia s povrchnosťou ženskosti pochádzajúcou z ponúk dnešného sveta. Je pre dievčatá, ktoré hľadajú niečo viac. Dotýka sa hĺbky ženského srdca.

Autorka Hannah je mladá študentka, kresťanka, ktorá nenásilným spôsobom ponúka rady prameniace z jej vlastného života, úspechov či pádov. Nepoučuje, len jednoducho rozpráva o veľmi aktuálnych témach ako sú móda, chudnutie, láska, sex, vzťahy a ženská krása. Do popredia nášho života stavia Boha, ktorý je centrom. A ak hľadáme najprv jeho kráľovstvo, všetko nám bude pridané a dokážeme sa lepšie zorientovať vo svete ženskosti. Kniha je oživená niekoľkými príbehmi, ktoré podčiarkujú pravdivosť a hodnotnosť autorkinho rozprávania. Ak hľadáš odpovede, ak potrebuješ nasmerovať,

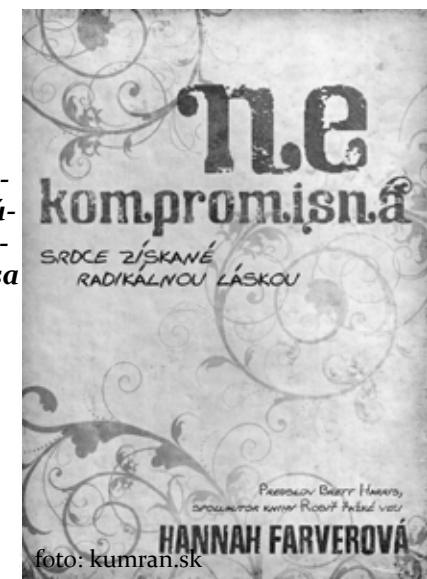

foto: kumran.sk

ak potrebuješ poradiť, ak potrebuješ pochopiť kto si, ak potrebuješ pochopiť tú divokosť, ktorá vyviera z tvojho vnútra, kniha Nekompromisná je tá pravá pre teba.

romana.

MEDZI NEBOM A MOROM

Jedno rozhodnutie, jeden okamih, krátka chvíľa a všetko je zrazu inak. Niet cesty späť. Zostáva len možnosť zmieriť sa, poučiť, vstať a ísť ďalej. Rozhodujeme sa každodenne, niekedy o banalitách, inokedy o veciach, ktoré môžu zmeniť naše doterajšie smerovanie.

Autorka Karen Kingsburyová v knihe Medzi nebom a morom predkladá čitateľovi príbeh Brada Cutlera a jeho bývalej lásky zo stredoškolských čias Emmi Landonovej. Dej sa odohráva niekoľko rokov po ťažkom rozhodnutí, kedy už Ema aj Brad majú svoje vlastné životy, nie sú v kontakte, nestretávajú sa, avšak stále ich niečo spája. Tým spojivkom je práve ťažké rozhodnutie z mladosti, ktorého dosah sa obaja celé tie roky snažia zakryť. Teraz však prichádza

situácia, ktorá nedovolí Bradovi vykročiť ďalej, a tak sa musí vrátiť do minulosti a konečne prevziať zodpovednosť za vtedajšiu mladícku nerozvážnosť. Odpoveď či sa Bradovi podarí zmieriť sa s minulosťou a trpkým rozhodnutím, poučiť sa, vstať a ísť ďalej, prezradí kniha.

Čo prezradím ja, je, že ide o netradičný príbeh odpustenia, toho Božieho, ale aj vzájomného medzi hlavnými hrdinami. Prečítala som množstvo kníh či príbehov, no nikdy som sa nestretla s príbehom takéhoto typu. Musím priznať, dostal ma. Uverila som mu, prežívala som ho, hltala každé jedno slovo či vetu a trávila som s ním každú voľnú minútku. Nechápala som, ako možno vtesnať do písmen niečo takéto. Skutočný rozmer odpustenia. Kniha nie je len príbehom, ale zároveň svedectvom o dôležitosti odpustenia, ktoré uzdravuje. Odpustenia, ktoré posúva vpred. Knihu preto odporúčam najmä tým, ktorí majú problémy s odpustením alebo tým, ktorí sa v živote nevedia pohnúť z miesta, pretože ich stále niečo ťahá do minulosti.

Jedinečnosť príbehu a celej autorkinej tvorby podčiarkujú reálne postavy, ktoré autorka zahŕňa do všetkých svojich kníh prostredníctvom projektu Ferever In Fiction. Vrámcami neho ľudia posielajú autorke príbehy skutočných osôb. Autorka si niektoré z nich vyberie a zakomponuje do svojho diela. Je to krásny a šlachetný čin, vďaka ktorému budú spomienky na týchto ľudí navždy zachované.

romana.

foto: 4ever.sk

Oliver: „Kresťania by mali svedčiť o Bohu tak, ako to v minulosti robili Ježišovi učeníci. No o čom však majú vydávať svedectvo v súčasnosti, keď už si o Jeho živote všetky informácie, môžu ľudia zistiť z Biblie?“

Bohuš: „Svedčiť o Ježišovi Kristovi je pre kresťana privilegiom, ale i povinnosťou. Dočítame sa o tom v Markovom evanjeliu, ako Pán Ježiš pred svojím nanebovstúpením predniesol apoštolom misijný rozkaz: „Choďte do celého sveta a hlásajte evanjelium všetkému stvoreniu.“ (Mk 16, 15) Tento Ježišov príkaz - ohlasovať evanjelium slovom i skutkom platí pre všetkých kresťanov, aby sa tak všetci ľudia mohli slobodne rozhodnúť pre Krista.“

Oliver: „Ale ako to funguje v praxi u bežného človeka? Napríklad, ak ide kresťan niekam na dovolenku (akože do toho sveta), tak hlása neveriacim susedom evanjelium len tak medzi rečou?“

Bohuš: „Presne tak - medzi rečou, ale ako sa hovorí: „Slová hýbu, príklady priťahujú“, najúčinnnejšie svedectvo sú skutky lásky, dobroty, pokoja. Sám Ježiš nás povzbudzuje slovami: „Podľa toho spoznajú všetci, že ste

moji učeníci, ak sa budete navzájom milovať.“ (Jn 13, 35)“

Oliver: „A čo v prípade, že niekto tú lásku k blížnym preukazuje v tajnosti či anonymne? Vtedy nenaplnia svoju povinnosť svedčiť o Bohu?“

Bohuš: „Áno, naplňa, veď aj to je svedectvo, dôležitý je môj úmysel. Pán Ježiš nás učí, aby sme dobré skutky konali aj v skrytosti, aby naša pravá ruka nevedela, čo robí ľavá - teda, aby sme nečakali od druhých, že nás budú chváliť, ale, aby sme konali dobro nezištne.“

Krásne to vystihla Matka Tereza: „Často môžeme popri cestách vidieť drôty. Kým v nich nie je elektrický prúd, niet svetla. Drôtom sme ty i ja! Prúdom je Boh! Máme moc dovoliť prúdu, aby nami pretekal a prinášal svetlo: JEŽIŠA - alebo môžeme odmietnuť dať sa použiť, a tým pripustíme, aby sa šírila temnota.“

Ada + Sa

SV. ANDREJ ALFRÉD BESSETTE

Ak sa s dôverou odovzdáme Bohu, použije všetko, čo máme. Dokonca aj to, čo nemáme...

Sv. Andrej Alfréd Bessette pochádzal zo skromných pomerov chudobnej, ale početnej kanadskej rodiny. Jeho otec pracoval ako drevorubač, matka sa starala o výchovu trinástich detí. Vo veku deviatich rokov však otec náhle umrel. V snahe uživiť sa, mladý Alfréd pracoval u obuvníka, kováča, pekára i farmára, no kvôli krehkému zdraviu nikdy nebol vyučený. Za vidinou lepšieho osudu odchádza do Ameriky. Avšak ani tam sa mu nepošťastilo. Vrátil sa s drobnými vo vrecku a bolesťami žalúdka. Aj napriek neľahkej ceste však nikdy nebol sám. Neustále sa utiekal k svojmu vernému orodovníkovi, sv. Jozefovi. Po návrate domov sa na radu svojho duchovného poradcu rozhodol pre duchovné povolanie, po ktorom veľmi túžil. Farár André Provencal vedel, čo robiť s týmto mladíkom. Posiela ho do Kongregácie svätého Kríža, ktorá vyučovala montreálske deti, s listom, v ktorom stojí: „Posielam Vám svätca“. Tak sa pred chorľavým a skromným mladíkom s veľkou dôverou Bohu otvorila celkom nová cesta.

Svätý vrátnik

Ani táto cesta však u Alfréda nešla hladko. Dôvodom bolo opäť krehké zdravie. Po odkladaní vysviacky sa nakoniec zaňho postavil predstavený so slovami: „Aj keď tento novic nemá dosť sily na prácu, vie sa modliť ako málokto iný. Nech sa teda v reholi modlí.“ Tu Alfréd prijal svoje rehoľné meno - Andrej. Jeho službou sa stala vrátnica kolégia, špinavé prádlo a pošta. Sv. Andrej povzbudzoval všetkých, ktorí cez vrátnicu prechádzali. Ľudia si k nemu často chodili po rady. Od Boha dostal aj dar uzdravovať. Napriek závistlivým doktorom, ktorí ho volali šarlatánom, pomohol takto mnohým. Jednému nepravnému doktorovi dokonca uzdravil manželku. Ďakujúcim hovoril: „Ja neuzdravujem. Svätý Jozef uzdravuje.“

foto: zivotopisysvatych.sk

Z medailóna bazilika

Sv. Andrej sníval o chráme zasvätenom sv. Jozefovi. Tým pravým miestom preňho bol vrch Mont Royal nad mestom Montreal. Kongregácia však bola chudobná a stavba neprichádzala do úvahy. Andrej však dôveroval Bohu. Na vrchu zakopal medailónik sv. Jozefa a modlil sa. O osem rokov na vrchu vyrástal kaplnka sv. Jozefa, na ktorú Andrej prispel svojimi úsporami vo výške 20 dolárov. Kaplnka bola neskôr rozšírená na kostol a v roku 1960 na vrchu stála mohutná bazilika. V tom čase už sv. Andrej nežil. Umrel 6. januára 1937. Tento chorľavý chlapec sa dožil 91 rokov. Ani po smrti úcta k nemu neutíchla, práve naopak. Na jeho príhovor sa stalo množstvo uzdravení. Prvé bolo uznané Vatikánskou kongregáciou v roku 1981. Šlo o uzdravenie z končenej štádia kostnej rakoviny, ktorá sa rozšírila aj na vnútornosti. Vyhlásený za svätého bol 17. októbra 2010. Jeho sviatok v liturgickom kalendári pripadá na 6. januára.

K.

PERNÍK ODPUSTENIA

Drahí čitatelia, aby nedošlo k nedorozumeniu hneď v úvode upozorňujem, že upečením tohto koláča nezískate odpustky pre duše v očistci. No je možné a vzhľadom na skvelú chuť perníka aj vysoko pravdepodobné, že ak sa vám podarilo niekomu tu na Zemi, povedzme, zdvihnúť tlak nie práve želaným spôsobom, tak môže poslúžiť ako vhodný prostriedok na udobrenie. Nevie si predstaviť človeka, ktorý by po jeho konzumácii ešte prechovával v sebe hnev, tak si spolu prejdime, ako na to:

Potrebuje:

400 g polohrubej múky
270 g práškového cukru
1 kypriaci prášok do perníka
3 lyžice kakaa
250 ml vlažného mlieka
250 ml perlivej minerálky
250 ml oleja
2 vajcia
100 g čokolády na varenie

Postup:

Najskôr začneme spracovávať suchý materiál, teda múku, práškový cukor, kypriaci prášok a kakao dáme pekne do jednej nádoby a rotujeme hornou končatinou, výber nechám na vás. Samozrejme, že v nej držíme nejakú tú varešku a krúživé pohyby smerujeme účelne k suchým potravinám, niežeňou niekto bude veselo mávať vo vzduchu. Nebolo by na tom síce nič zlé, ale dosť by to predĺžilo čas prípravy.

Čokoládu nenecháme na pokoji, ale sekáme a sekáme až kým z nej neostanú len malé kúsky, ktoré pridáme k suchej zložke. Ak máte doma šejker, tak teraz je tá správna chvíľa ho vytiahnuť a naliať do neho mlieko, olej, minerálku a vajíčka. Zavrieme šejker (to je dosť dôležitý úkon) a trasieme, čo nám ruky stačia. Nevadilo by veľmi, keď by ste túto akciu vykonávali aj klasickým spôsobom, a teda metličkou, no verte mi, mužskému nezasvätenému oku do tajov kuchyne určite ulahodí viac ten prvý spôsob. Po kvalitne odvedenej práci spojíme obe zložky, suchú i tekutú, do jednej a miešame, kým si budete tú hornú končatinu cítiť, potom to už bude určite pekné a lesklé. Pekáč vymastíme mocom získavaným zo slnečnic, vysypeme naň aj za hrst múky a šikovnými pohybmi hrkame, nakláňame, kým sa nevytvorí na povrchu i po stranách plechu súvislá vrstva. Do rúry vyhriatej na 200 stupňov vložíme už zaplnený plech a 15 minút disciplinovane vydržíme bez kontrol. Po uplynutí tohto času môžete teplotu znížiť na 180 a disciplínu udržujeme ešte takých 15 minút, avšak ku koncu je možné už prevádzať aj známe špagdlové nájazdy. Keď sa nič nelepí, môžete perník z rúry vybrať, potom ho nakrájať a ísť sa udobrovať.

Ada

Tip pre fajšmekrov: Ak sa chcete vytiahnuť pred svojou polovičkou, prípadne ste vyviedli niečo naozaj zlé, tak namiesto minerálky môžete použiť aj šumivý sekt či pivo (účinky odpustenia by mali vzrásť).

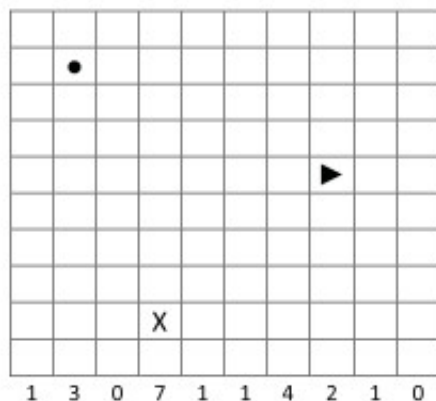

PRE BYSTREJŠIU HLAVIČKU

„..... v prvej osobe vydávať svedectvo
o Božej láske, znamená to prekonať naše sebecké a slúžiť.“
(Pápež František)

Do vyznačeného poľa umiestnite všetky lodičky v správnom počte podľa jednotlivých typov (viď. nižšie). Lodičky sa nesmú navzájom dotýkať a umiestňujú sa len horizontálne alebo vertikálne (diagonálne nie). Umiestnenie lodičiek je obmedzené číslami (po bokoch tabuľky), ktoré prezrádzajú počet obsadených polí v príslušnom stĺpci alebo riadku.

Správne umiestnenie lodičiek Vám v textovom poli odhalí začiatok citátu tak, že každé obsadené pole lodičkou je písmenko z citátu.

P	A	N	S	T	V	E	C	O	Z
E	E	J	V	K	U	A	I	P	I
K	Í	S	N	Č	V	O	L	A	K
U	L	O	J	S	I	N	A	R	A
M	I	M	E	L	I	E	L	E	M
Č	L	A	I	E	T	Y	U	D	Í
Z	O	K	V	S	A	Ť	Z	N	N
D	E	B	A	L	U	D	A	N	E
A	M	O	C	I	T	E	R	B	L
V	L	E	N	Á	N	S	A	K	O

- 1 lietadlová loď
 2 krížniky
 3 torpédoborce
 4 ponorky
 voda

VTIPY

„Sto metrov zabehnem za 8 sekúnd.“
„Nemožné, rekord je 10 sekúnd.“
„Ja viem, ale poznám skratku.“

„Haló! Starosta? Po poli vám chodí bocian a dupe trávu, ktorá je pašou pre vaše kravy. Vezmite pušku a odožehnajte ho!“

„Kto volá?“, pýta sa starosta.

„Žaba“

Ako si blondínka zlomila nohu pri hrabaní lístia?
Spadla zo stromu.

„Tak vy tvrdíte, že tie príbory ste ukradli omylom.“
„Áno, pán sudca. Myslel som, že sú strieborné.“

Čo je hlúpejšie ako osol?
Dva osly.

- Otecko, bojíš sa leva?
- Nie.
- A bojíš sa čerta?
- Tiež nie.
- Tak ty sa bojíš len mamy?

Všetky zvieratá uviazli na opustenom ostrove. Lev ako kráľ zvierat povedal, že budú točiť fľašou a na koho ukáže, toho zožerú. Točia prvýkrát a padne na zajaca. Prasa sa ozve: „Kto sa dotkne môjho priateľa zajaca, bude mať čo dočinenia so mnou.“ Točia druhýkrát a zasa padne na zajaca. Prasa sa ozve: „Kto sa dotkne zajaca, bude mať čo dočinenia so mnou.“ Točia tretíkrát a padne na prasa. A zajac sa ozve: „Už si do kvíkal, ty sviňa!“

- Otecko, dnes nemôžem ísť do školy, necítim sa dobre.
- Kde, synček?
- V škole.

Chuck Norris zničil periodickú tabuľku prvkov, pretože uznáva len prvok prekvapenia.

- Bola moja operácia úspešná, pán doktor?
- Ľutujem, kamarát, ale ja som svätý Peter.

- Pán doktor , čo mi je?
- Neviem, to ukáže pitva!

„Fero, čo ty vlastne robíš?“ „Ale, mám pod sebou 500 ľudí a poriadne sa narobím.“ „A to robíš riaditeľa?“ „Nie, kosím trávu na cintoríne.“

Inzerát:
Predám ruskú kalkulačku na propán-bután.

V zoologickej záhrade prosí malý Janko:
„Mami, ja sa chcem povoziť na oslovi.“
„Povedz tatovi, aby ťa vzal na ramená!“

Prečo blondíny menia plienky svojim deťom len raz za mesiac?
Pretože je na nich napísané až do šesť kíl!

Ked' sa to vyhodí hore, je to hnedé a keď to spadne dolu, je to bager, čo je to ? Kindervajce!

DETSKÝ TÁBOR
BANSKÁ ŠTIAVNICA

